

אמר רבי יהודה, כתוב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, זוהי נשמה (עליונה) של אדם הראשון (עליון). בא ראה, שלש דרגות הן, ונדבקו כאחת - נפש, רוח, נשמה. והעליונה מהן - נשמה. שאמר רבי יוסי, בכל האנשים יש נפש, ויש נפש עליונה מהנפש. זכה אדם בנפש הזו - מריקים עליו עטרה אחת שנקראת רוח. זהו שכתוב (ישעיה ab) עד יערה עלינו רוח ממרום. אז מתעורר אדם בהתעוררות אחרת עליונה, להסתכל בנימוסי המלך הקדוש. זכה אדם באותה הרוח - מעטרים אותו בכתר קדוש עליון שכולל הכל, שנקרא נשמה, שנקראת נשמת אלוהים. וכמדנו בסוד הסודות, בתוך הסודות של ספרו של שלמה המלך, הפסוק הזה שכתוב (קהלת d) ושבח אני את המתים שפכר מתו, כיון שכתוב ושבח אני את המתים, למה שפכר מתו? אלא שפכר מתו בעולם הזה בעבודת רבונם.

ושם כתוב, שלשה מדורים עשה הקדוש ברוך הוא לצדיקים, אחד (שזכו אותם צדיקים שלא נאבדו מהעולם הזה, וכך צריך) לנפשות אותם הצדיקים שלא הסתלקו מהעולם הזה ומצויים בעולם הזה. וכשהעולם צריך רחמים, ואותם החיים יושבים בצער, הם מתפללים עליהם תפלה, והולכים ומודיעים את הדבר לאותם ישני חברון, ומתעוררים ונכנסים לגן העדן של הארץ, ששם רוחות הצדיקים מלבשות בעטרות אור, ומתעצבים עמם, וגזרים גזרה, והקדוש ברוך הוא עושה את רצונם וחס על העולם.

ואותן נפשות הצדיקים נמצאות ואינן נפשן דצדיקייא, משתפחין בהאי עלמא, לאגנא על חייא, והאי

רוחא דלהון קדישא. נשמתא דלהון קדש קדשים. תלת דרגין אינון, פגוונא דלעילא. דתניא אמר רבי יהודה, כתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, דא היא נשמתא (עלאה) דאדם קדמאה (עלאה). תא חזי, תלת דרגין אינון, ואתדבקו כחד, נפש, רוח, נשמה. ועלאה מנייהו, נשמה.

דאמר רבי יוסי, בכלהו בני נשא אית נפש, ואית נפש עלאה מנפש. זכה בר נש בהאי נפש, מריקין עליה עטרא חד, דאקרי רוח. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. פדין אתער בר נש באתערוותא אחרא עלאה, לאסתכלא בנמוסי מלכא קדישא. זכה בר נש ביה בההוא רוחא, מעטרין ליה בכתרא קדישא עלאה, דכליל פלא, דאקרי נשמה. דאתקרי נשמת אלוהים.

ותאנא ברזא דרזין, בגו רזין דספרא דשלמה מלכא. האי קרא, דכתיב, (קהלת d) ושבח אני את המתים שפכר מתו, כיון דכתיב ושבח אני את המתים, אמאי שפכר מתו. אלא שפכר מתו בהאי עלמא, בפולחנא דמאריהון.

ותמן כתיב, תלת מדורין עבד קדשא בריך הוא לצדיקייא, חד (ס"א דוכו אינון צדיקייא דלא

אישתציו מהאי עלמא וכך אצטרף) לנפשאן דאינון צדיקייא, דלא אסתלקו מהאי עלמא, ושכיחין בהאי עלמא. וכך אצטרף עלמא רחמין, ואינון חייין יתבין בצערא, אינון מצלו צלותא עליהו, ואזלין ומודעין מלה לאינון דמיכין דחברון, ומתערין, ועאלין לגן עדן דארעא, דתמן רוחיהון דצדיקייא, מתלבשן בעטרין דנהורא, ואתיעטו בהו, וגזרין גזרה, וקודשא בריך הוא עביד רעותא דלהון, וחס על עלמא.

ואינון נפשן דצדיקייא, משתפחין בהאי עלמא, לאגנא על חייא, והאי